

Oponentský posudek k praktické diplomové práci Hany Linhartové

S podobnými obrazy jako namalovala Hana Linhartová se setkávám u mladých malířů a malířek poměrně často. Bývají projevem snahy *monumentalizovat všednost*. Na všední věci nezdůrazňují nic jiného než její neatraktivní všednost, ale zároveň ji malbou povyšují na něco *pozoruhodného*. Šlo by říct: Nic nového pod sluncem, vždyť jde většinou o konzervativní zátiší a portréty, v nichž malířům často šlo o stejný efekt. V současnosti je ovšem škála možných témat a formálních přístupů tak nepřeborná, že je tato poloha poměrně odvážnou volbou. Veškerá působivost takových obrazů totiž závisí na přesvědčivosti výtvarného zpracování.

Nejzajímavější mi v tomto ohledu připadají malíři, kteří se odváží využít konvencí klasické iluzivní malby a pokoušejí se o malířskou transformaci věcné skutečnosti. Konkrétně bych v tomto ohledu připomněl velmi široký rejstřík Alice Nikitinové, do kterého se čas od času vejde i pozorné „zpodobování“ běžných předmětů. Například ve dvou obrazech ošlapaných tenisek, v nichž kladla důraz na radost ze spojení expresivní, zčásti lité malby se snahou zůstat *blízko předloze*, bylo možné tenisky poznat jako předměty, v nichž malířka mohla plně uplatnit potenciál média a zároveň malbou „zhodnotila“ předmět, který by jinak nestál za řeč.

Hana Linhartová to má těžší. Její malba není sebevědomá. Kresby vždy měla lepší než malované obrazy, hlavně když je mohla skládat z mnoha drobností. Ostatně také v malbě volila takové stylizace, v nichž mohla v co největší míře uplatnit kresebný talent. Z osobních důvodů také nemaluje soustavně. V minulosti to bývalo znát a myslím, že to poznamenalo i obrazy diplomové práce.

Jde vlastně o konzervativní zátiší, jejichž předlohy vybrala v blízkém okolí. Namátkový výběr námětů přitom nijak nenarušuje intimní charakter souboru, protože ten nesouvisí ani tak s tím, jak výmluvně námět reprezentuje intimitu, ale na vztahu k předmětům vyjádřeným malbou. Ale, jak již jsem ale řekl, působivost takových obrazů se odvíjí od přesvědčivosti malířského přednesu. Haně Linhartové se dařilo jen částečně. Nejbližší se k cíli dobrala obrazem keramického hrnce, jehož klenutí a texturu vyjádřila v největší zkratce a s největším přehledem. Více pochybností mám u třech ostatních velkých obrazů. Jsou kompozičně vratké a rovněž malířsky nejednotné. Zejména v obrazu hromady kamení upadla v utrápený popis té spousty pozorovaných ploch a lomů. S menšími obrazy se to má podobně.

Jak jsem se díval na dokumentaci starší Hančiny malby, oceňuji, že se rozhodla upustit od orientálních, erotických a *magic* obsahů. Vzdala se tím laciné opory, která mohla přesvědčovat okolí, že jsou její obrazy zajímavé už jen proto. Myslím si, že při malování diplomové série přišla na to, v čem její malba prozatím nedosahuje potřebné úrovně. Musí pokračovat. Zdá se, že tato lekce v oproštěnosti ji může vést správným směrem. Soudím tak podle pokroku, který za jediný týden intenzivního úsilí od mé návštěvy jejího ateliéru. Pokrok to nemohl být velký, ale ani krůček to nebyl.

K obhajobě ovšem práci doporučuji a navrhuji hodnocení stupněm

~~D.~~ ⁶

Jiří Ptáček

